

ข่าวหนังสือพิมพ์ : ผู้จัดการออนไลน์ (คอลัมน์ : ข่าวเชิงวิเคราะห์)

‘คนสระบุรี’ตายผ่อนส่งยกเมือง โรงขยะปล่อยสารพิษลงแหล่งน้ำ

ผู้จัดการรายวัน - ‘คนสระบุรี’ สูดพิษร้ายร้ายบ่อฝังกลบขยะ ‘เบตเตอร์เวิลด์ กรีน’ ปล่อยบ่อปล่อยน้ำเสียลงสู่ลำรางสาธารณะที่สามารถเชื่อมต่อไปถึงอ่างเก็บน้ำคลองเพรียวซึ่งเป็นแหล่งน้ำอุปโภค-บริโภคที่สำคัญ รวมทั้งแม่น้ำป่าสัก ชาวบ้าน 3 ตำบลในละแวกใกล้เคียงเจอผลกระทบอย่างหนักจนไม่สามารถทำไร่ทำนาและเนื้อตัวเป็นผื่นคัน ขณะที่พนักงานบริษัทเองก็เจอโรคปอดอักเสบจากสารพิษ พร้อมแถม ‘กรมโรงงานอุตสาหกรรม’ ปล่อยปลดละเลยจนยากเยียวยา

ข่าวเชิงวิเคราะห์ ‘มหันตภัยขยะพิษ : สระบุรี’ โดยทีมข่าวพิเศษ ความยาว 2 ตอนจบ

ตอนที่ 1

บึ้ง.....บึ้ง....

เสียงระเบิด 2 ลูกดังติดต่อกันท่ามกลางความมืดและบรรยากาศที่หนาวเย็น ไม่นับรวมถึงกลิ่นเหม็นที่โชยมาเป็นระยะๆ โดยเฉพาะเวลาที่ฝนตก ทำให้ชาวบ้านใน 3 ตำบลของจังหวัดสระบุรีคือ ‘ห้วยแห้ง-กุดนงเปล้า-หนองปลาไหล’ ต้องทนทุกข์ทรมานมาเกือบ 6 ปีเต็ม นับแต่ ‘บริษัท เบตเตอร์เวิลด์ กรีน จำกัด(BWG)’ ได้เริ่มเข้ามาดำเนินกิจการ ‘ศูนย์บริหารและจัดการกากอุตสาหกรรมจังหวัดสระบุรี’ ในปี 2540 อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพียงหายนะภัยระลอกแรกให้เห็นผลในระยะสั้นเพราะยังมีภัยร้ายยิ่งกว่านั้น นั่นคือสารพิษที่ไหลลงไปสู่แหล่งน้ำต่างๆ ของชาวบ้านจนก่อให้เกิดผล กระทบกับการประกอบอาชีพและโรคภัยต่างๆ ตามมามากมายในระยะยาว

น้ำอุปโภค-บริโภคเป็นพิษ

ชาวบ้านเจอโรคภัยคุกคาม

“เวลาที่ฝนตก กลิ่นที่โชยออกมาจากบ่อฝังกลบขยะส่งผลกระทบต่อสุขภาพและระบบทางเดินหายใจจนเจ็บไข้ได้ป่วยไปตามๆ กัน บางคนหายใจไม่ออก แน่นหน้าอก อุน แสบจมูกและแสบตา

“ที่เลวร้ายกว่านั้นคือ น้ำที่ไหลออกมาจากบ่อขยะถูกปล่อยทิ้งลงมาตามลำรางสาธารณะและปะปนเข้าไปสู่แหล่งน้ำอุปโภค-บริโภค จนก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมาย เวลานี้ น้ำในลำรางสาธารณะใช้อาบ ใช้ทำอาหารไม่ได้เลย แม้แต่ควายก็ไม่สามารถเอางลงไปอาบได้ ต้องขุดบ่อขึ้นมาใช้ต่างหาก การทำไร่ทำนาทำไม่ได้เช่นกัน ชาวบ้านเดือดร้อนมาก”

นั่นคือคำบอกเล่าของ ‘นางสาวประวิทย์ บุญทับ’ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 8 ต.หนองปลาไหล อ.เมือง จ.สระบุรี ซึ่งสะท้อนภาพให้เห็นถึงผลของการปล่อยปลดละเลยของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ที่ไม่เข้ามาตรวจสอบและแก้ไขปัญหาอย่างจริงจังถึงวิธีการจัดการขยะของ บริษัท เบตเตอร์เวิลด์ กรีน กระทั่งทำให้ชาวบ้านต้องเผชิญกับภาพการเลวร้ายอยู่ในขณะนี้

นอกเหนือจากข้อมูลที่ได้รับผ่าน ผู้ใหญ่ประวิทย์ แล้ว จากการลงพื้นที่ตรวจสอบเพิ่มเติมของ “ผู้จัดการรายวัน” พบว่า มีชาวบ้านได้รับอันตรายจากการดำเนินงานของบริษัทแห่งนี้ถึง 174 หลังคาเรือนด้วยกัน (อ่านรายละเอียดในล้อมกรอบ) อย่างเช่นในรายชื่อของ ‘นายเพ็งแสงอาจ’ ชาวบ้านหมู่ 8 ตำบลห้วยแห้ง

ลุงเพ็ง เปิดเผยว่า ก่อนหน้าที่บ่อฝังกลบขยะจะเกิดขึ้น น้ำตามลำรางสาธารณะสามารถใช้อุปโภคและบริโภคได้ตามปกติ แต่หลังจากที่บริษัทเข้ามาดำเนินกิจการ น้ำก็มีปัญหาตลอด โดยเวลานี้ร่างกายของตนเองเต็มไปด้วยริ้วรอยและผื่นคันจากการใช้น้ำ จนต้องเสียเงินเสียทองรักษาพยาบาลเป็นระยะๆ

ไม่เพียงเท่านั้น กรณีเด็กนักเรียนราว 140 คนของ ‘โรงเรียนหนองน้ำเขียว’ ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ่อขยะเท่าใดนักก็พลอยได้รับผลกระทบจากกลิ่นที่โชยมาเวลานั่งเรียนอีกด้วย

“กลิ่นเหม็นมาก แต่ไม่ใช่ทุกวันนะ จะเป็นเฉพาะวันที่ฝนตกเท่านั้น” นายดำรง อร่ามทอง ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองน้ำเขียว เล่าให้ฟังสั้นๆ

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่น่าสนใจที่สุด คือเส้นทางน้ำเสียที่มีความเชื่อมโยงกับแหล่งน้ำสาธารณะที่สำคัญ 2 จุดด้วยกัน คือ อ่างเก็บน้ำคลองเพรียวและแม่น้ำป่าสัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งอ่างเก็บน้ำคลองเพรียวนั้น ถือเป็นแหล่งเก็บน้ำเพื่อใช้ในการอุปโภค-บริโภคที่สำคัญแห่งหนึ่งของคนเมืองสระบุรี และเป็นแหล่งน้ำดิบสำหรับใช้ทำน้ำประปาอีกด้วย

นั่นหมายความว่า คนอำเภอเมืองสระบุรีทั้งเมืองที่ใช้น้ำจากแหล่งดังกล่าวมีสิทธิได้รับอันตรายจากสารพิษไม่ช้าก็เร็ว ไม่นอนกับตัวเองก็ต้องเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน

ขณะเดียวกันในอนาคตอันใกล้ก็ไม่มีใครรู้ว่า เส้นทางเดินของน้ำที่สามารถเชื่อมต่อไปถึงแม่น้ำป่าสักนั้น ประชาชนที่อยู่สองฝั่งแม่น้ำสายนี้ไหลผ่านจะได้รับอันตรายในรูปแบบใดบ้าง

พนักงานปอดพังถูกไล่ออก

บริษัทคูปุง ISO เต็มตู้

โรคปอดอักเสบจากสารพิษ...

สำลี จำปาสด-มณี นาควุฒิ และสมพร รักษาดี หัวใจแทบจะหยุดเต้น เมื่อไปตรวจร่างกายของ 'โรงพยาบาลราชวิถี' ระบุว่า กำลังเผชิญกับโรคร้ายที่เป็นผลมาจากมลพิษที่ปลิวคลั่งอยู่ในโรงกำจัดขยะของบริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด หลังจากเกิดอาการหายใจติดขัดและแน่นหน้าอกจนต้องไปพบแพทย์เพื่อตรวจอาการ

เธอทั้งสามคนคืออดีตพนักงานตักตะกอนในบ่อบำบัดน้ำเสียของบริษัทและถูกไล่ออกเมื่อร้องขอให้มีการตรวจเช็คสภาพร่างกายประจำปี ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไม่เพียงแต่ชาวบ้านเท่านั้น แม้แต่พนักงานเองก็เจอพิษภัยร้ายจากการดำเนินงานของบริษัทฯ เช่นกัน

สำลี บอกว่า ก่อนหน้าที่จะเป็นพนักงานเคยเข้าไปคุ้ยขยะจากบ่อฝังกลบมาขายประมาณ 2 ปี เสร็จแล้วก็สมัครเข้าเป็นพนักงานมีหน้าที่คอยตักตะกอนในบ่อบำบัดน้ำเสีย แต่ทำงานอยู่แค่ 4 เดือนเท่านั้นก็พบว่า สุขภาพร่างกายของตนเองไม่ดี

อย่างไรก็ตาม ในช่วงนั้นก็มั่นใจว่าเป็นเพราะอะไร กระทั่งอยู่มาวันหนึ่งทางบริษัทประกาศว่าจะมีการตรวจสุขภาพพนักงานประจำปี โดยจะมีแพทย์จากโรงพยาบาลสระบุรีมาตรวจ

สำลีและเพื่อนๆ อีก 2 คนคือ มณี และสมพร จึงร้องขอให้มีการเจาะเลือดเพื่อตรวจหาสารพิษด้วยเพราะไม่แน่ใจอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองนั้นมีผลมาจากสารพิษที่สะสมอยู่ในร่างกายหรือไม่

ทันทีที่คำร้องปรากฏ ไม่นานนัก ทั้ง 3 คนก็ถูก 'ไล่ออก' และเป็นการไล่ออกที่เกิดขึ้นก่อนที่การตรวจสุขภาพพนักงานจะเกิดขึ้น

"สภาพการทำงานของพนักงานเต็มไปด้วยความเสี่ยง เพราะทางบริษัทไม่ได้มีผ้าปิดจมูกเพื่อป้องกันกลิ่น ค่าจ้างวันละ 148 บาท ไม่คุ้มกับเงินค่ารักษาที่หมดเป็นหมื่นๆ บาทตั้งแต่หมอมตรวจพบว่าเป็นโรคปอดอักเสบจากสารพิษ บริษัทคงเห็นว่าพวกเราหัวแข็ง จึงได้ไล่ออกแล้วก็คงกลัวว่า ถ้าตรวจแล้วจะพบสิ่งปกติ" สมพร ให้ภาพสิ่งที่เกิดขึ้น

นับตั้งแต่ลาออกจากการงานมาจนถึงบัดนี้ ทั้ง 3 คนก็ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือในเรื่องของการรักษาพยาบาลจากบริษัทฯ แต่ประการใด ชำรายบริษัทยังมีการโฆษณาและป่าวประกาศต่อสาธารณชนด้วยว่า บริษัทผ่านการตรวจสอบและได้รับการรับรองมาตรฐานจากสถาบันด้านสิ่งแวดล้อมระดับโลกมากมาย

อาทิ มาตรฐานด้านคุณภาพ ISO 9001 และมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม ISO 14001 ปี 2546 จากสถาบัน BQVI โดยแสดงเอาไว้ใน www.betterworldgreen.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของบริษัทที่เผยแพร่ไปทั่วโลก

หลักฐานชัดพบสารอันตราย

ด้านนายยงยศ อติเรกสาร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสระบุรี เขต 2 ในฐานะกรรมาธิการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ข้อมูลว่า ที่ผ่านมามีได้เคยร้องเรียนไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกิดขึ้นและก็มีหนังสือออกมายืนยันถึงความไม่ถูกต้องมาเป็นลำดับ ทว่า ก็ไม่มีการปรับปรุงหรือแก้ไขให้มีสภาพดีขึ้นแต่ประการใด คล้ายๆ กับว่า มีเส้นสายใหญ่โตจนไม่มีความเกรงกลัวในการเพิกถอนใบอนุญาต

ยกตัวอย่างเช่น 'รายงานผลการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม' ของ 'กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม' ที่ ทส 1009/1735 ลงวันที่ 11 สิงหาคม 2546 ที่ระบุผลการตรวจสอบเอาไว้ 6 ข้อด้วยกันคือ

1. บริษัทยังขาดแคลนการปฏิบัติการตามมาตรการป้องกันกลิ่นเหม็นและการฟุ้งกระจายของฝุ่นละออง ในขณะที่แหล่งในหลุมฝังกลบและการลำเลียงของเสียโดยรถบรรทุกที่ไม่มีการปกคลุมกากของเสียที่ดี ทำให้เกิดการหกหล่นบนถนนและส่งกลิ่นเหม็น

2. บริษัทยังไม่มีมาตรการเฝ้าระวังผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อชุมชนที่อาศัยใกล้เคียง โดยเฉพาะประชาชนได้ร้องเรียนปัญหากลิ่นเหม็น เช่น ไม่ได้ติดอุปกรณ์ตรวจวัดทิศทางลม ไม่มีมาตรการเพื่อรับเรื่องร้องเรียน และไม่ระมัดระวังปัญหากลิ่นเหม็นรบกวนต่อประชาชนที่อาศัยใกล้เคียง

3. ด้านการกำจัดของเสียจากน้ำชะกากซึ่งดูดจากหลุมฝังกลบ พบว่า บริษัทไม่ใช้วิธีการบำบัดน้ำเสียทางเคมี ซึ่งออกแบบเป็นอัตโนมัติตามที่ระบุในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม แต่ใช้วิธีบำบัดน้ำเสียทางเคมีโดยการใส่สารเคมีเพื่อให้สารเคมีตกตะกอนแบบ Manual เป็นครั้งๆ

4. การจัดตั้งกองทุนพัฒนาชุมชนเพื่อสิ่งแวดล้อมตามที่ระบุในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม บริษัทระบุว่าได้นำเงินเข้า

ของทุนแล้ว แต่ยังไม่ได้นำมาดำเนินการบริหารจัดการหรือมีความชัดเจนในการพัฒนาชุมชนแต่อย่างใด

5.ปัจจุบันบริษัทปิดหลุมฝังกลบกากของเสียไม่อันตราย หลุมที่ 1 ซึ่งมีขนาด 480 ตารางเมตรแล้ว แต่กำลังดำเนินการฝังกลบกากของเสียที่ไม่เป็นอันตรายในหลุมที่ 2 ซึ่งมีขนาด 125,317 ตารางเมตร รองรับกากของเสีย 1,903,568 ตัน แต่ยังไม่ได้นำมาดำเนินการเกี่ยวกับกากของเสียอันตราย เนื่องจากยังไม่มีความพร้อม จากการตรวจสอบพบว่า บริษัทยังไม่เคยส่งผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำใต้ดินให้แก่ สผ. และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประชาชนกล่าวหาว่ามีการปนเปื้อนน้ำใต้ดินค่อนข้างมาก

และ 6. บริษัทไม่มีห้องปฏิบัติการเพื่อวิเคราะห์ตัวอย่างกากของเสียที่มาจากบ่อบำบัดว่า เป็นกากของเสียไม่อันตรายหรือกากของเสียอันตราย ตลอดจนคุณภาพน้ำจากการชะล้างกาก แต่ไปใช้ห้องปฏิบัติการของเอกชนซึ่งอยู่ที่กรุงเทพฯ เป็นการผิดเงื่อนไขในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดความไม่แน่ใจว่ากากของเสียที่ฝังอยู่ในหลุมฝังกลบ ไม่เป็นอันตราย มีการปนเปื้อนกากที่เป็นอันตรายด้วยหรือไม่ เนื่องจากเป็นการขนจากโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด หน่วยราชการและประชาชนไม่สามารถตรวจสอบได้ เนื่องจากไม่มีข้อมูล

หนังสือดังกล่าวลงนามโดย ‘นายประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์’ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เสนอต่อ ‘นายสุวิทย์ คุณกิตติ’ รองนายกรัฐมนตรี

ล่าสุดเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2546 ที่ผ่านมา ‘นายทวีป เทวิน’ ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ได้ทำหนังสือชี้แจงเลขที่ สบ 0013.5/13558 พร้อมทั้งแนบผลการตรวจสอบโดย ‘กรมควบคุมมลพิษ’ ที่ส่งมาถึงเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2546 มาด้วย

ทั้งนี้ หนังสือเลขที่ ทส 0307/5769 ได้สรุปผลการตรวจสอบเฉพาะด้านมลพิษเอาไว้ว่า

“จากการเก็บตัวอย่างน้ำจากบ่อส่งเหตุการณ์บริเวณบ่อฝังกลบสิ่งปฏิกูลและวัสดุที่ไม่ใช้แล้วของบริษัท เบตเตอร์วิลด์ กรีน จำกัด มาตรวจวิเคราะห์พบว่า มีค่าโลหะหนัก ได้แก่ นิกเกิล แมงกานีส ตะกั่วและอาร์เซนิก เกินเกณฑ์มาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 20 พ.ศ.2543...”

หนังสือดังกล่าวลงนามโดย ‘นายสุพัฒน์ หวังวงศ์วัฒนา’ รองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ

“ตลอด 5 ปีที่ผ่านมา บริษัทไม่เคยเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาให้กับชาวบ้าน มีแต่การข่มขู่ ทำให้เกิดความรังเกียจที่ไม่ดีต่อกันมาโดยตลอด ขณะที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเองก็เข้ามาดูอย่างผิวเผิน ไม่มีใครเข้ามาดูและแก้ปัญหาอย่างจริงจัง ปล่อยให้ชาวบ้านต้องรับชะตากรรมตามลำพังมาเป็นเวลานาน ผมเองกว่าจะได้ข้อมูลและเอกสารต่างๆ มากี่ใช้เวลานานพอสมควร” นายยงยศ กล่าว

ชาวบ้านประท้วงจนหมดแรง

ชาวบ้านรายหนึ่งที่ไม่ประสงค์ออกนามเล่าให้ฟังว่า ที่ผ่านมาชาวบ้านพยายามเข้าไปตรวจสอบ โดยขออนุญาตเข้าไปภายในพื้นที่ฝังกลบ แต่กลับไม่ได้รับอนุญาต ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงแล้วตามกฎหมายจะต้องให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมเพราะเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

นอกจากนี้ บริเวณทางเข้า-ออกบริษัทตามปกติก็เป็นทางสาธารณะที่ชาวบ้านใช้สัญจรอยู่เป็นประจำ บริษัทก็ไม่อนุญาตให้ผ่านเข้าไป รวมทั้งกองทุนเพื่อสิ่งแวดล้อมที่บริษัทต้องปฏิบัติตามกฎหมายก็ไม่ได้รับการจัดตั้งขึ้น กระทั่งเมื่อมีการชุมนุมประท้วงและกดดันอย่างหนักในช่วงต้นเดือนตุลาคม 2546 ที่ผ่านมา บริษัทฯ จึงได้ควักกระเป๋าจ่ายเงินเป็นครั้งแรกจำนวน 500,000 บาท

ที่สำคัญคือเวลาที่มีผู้ใหญ่มารวม บริษัทฯ ก็จะสร้าง ‘ผักชี’ มาโรยหน้าปกปิดการกระทำที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน เช่น นำคลอรีนหรือจุลินทรีย์อีเอ็ม(EM) ไปโรยในบ่อบำบัดน้ำเสียเพื่อลดกลิ่นไม่ให้เหม็นเหมือนในวันปกติ เป็นต้น

เมื่อทุกอย่างถึงจุดสูงงอม ในที่สุดเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2546 ที่ผ่านมา ชาวบ้านใน 3 ตำบลที่ได้รับความเดือดร้อนจึงตัดสินใจรวมตัวกันเพื่อประท้วงและขับไล่บริษัทให้ออกไปจากพื้นที่ รวมทั้งปิดกั้นถนนเพื่อไม่ให้รถขนขยะสามารถผ่านเข้าไปภายในโรงงานกำจัดขยะได้

“เคยรวมยื่นหนังสือประท้วงมาหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยได้รับการเหลียวแล ก็เลยต้องชุมนุมปิดทางเข้าออก คงต้องรอดูผลก่อนว่าภายใน 15 วันหรือประมาณสิ้นเดือนตุลาคมนี้ จะมีอะไรเป็นรูปธรรมหรือไม่ พวกเราขอความหวังจากท่านปลอดประสพ (สุรสวัสดิ์) ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ว่าจะมีผลการตรวจสอบเป็นอย่างไรบ้าง ถ้าไม่มีอะไรดีขึ้น ชาวบ้านคงต้องรวมตัวกันอีกครั้ง” ผู้ใหญ่ประวิทย์ ยืนยันเจตนาอมย

หลังการประท้วงเกิดขึ้นและมีผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองเข้ามาตรวจสอบ รวมทั้งคลี่คลายปัญหาไปในระดับหนึ่ง ‘นายสุพัฒน์ เหลืองวิริยะ’ กรรมการผู้จัดการบริษัทก็ปรากฏตัวให้ชาวบ้านเห็นและมีท่าทางที่เต็มไปด้วยความมั่นใจว่า ไม่มีทางที่ชาวบ้านจะทำอะไรได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ‘การปิดบ่อฝังกลบขยะ’ แห่งนี้ พร้อมทั้งกล่าวกับชาวที่เข้าร่วมชุมนุมเพียงสั้นๆ ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งๆ ที่เขาเอาไว้อย่างน่าสนใจว่า

“ผมไม่สบายใจ และรู้สึกเสียใจมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม บริษัทยินดีที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ และทางแก้ไขโดยได้มอบเงินก้อนแรก 500,000 บาท เพื่อช่วยบรรเทาความเดือดร้อนจากผลกระทบที่เกิดขึ้น หลังจากนั้นก็จะทยอยสมทบเป็นระยะๆ ตามเปอร์เซ็นต์ของขยะที่นำเข้ามากำจัด ส่วนเรื่องการตรวจสอบการปฏิบัติงานของบริษัท ก็คงมีการดำเนินการจัดตั้งในรูปคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชน”

ทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับชาวบ้านกุดนกเปล้า-ห้วยแห้งและหนองปลาไหล จ.สระบุรี ซึ่งเป็นอีกหนึ่งกรณีตัวอย่างที่ย้ำเตือนให้เห็นถึงพิษภัยของการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นไปแบบปล่อยปละละเลยได้เป็นอย่างดี

สิ่งเหล่านี้จะไม่มีวันเกิดขึ้น ถ้าเจ้าของกิจการจะมีจิตสำนึกและมีมนุษยธรรมในการทำธุรกิจโดยไม่มุ่งหวังผลกำไรเพียงประการเดียว

แน่นอนว่า คนที่จะตอบคำถามในเรื่องนี้ได้ดีที่สุดเห็นจะหนีไม่พ้นผู้เป็นเจ้าของบ่อฝังกลบขยะแห่งนี้ รวมทั้ง ‘กรมโรงงานอุตสาหกรรม’ ที่เป็นคนออกไปอนุญาตและตรวจสอบ...